

[Dagmar Andreassen.]

Jeg kender i alt fald tilfælde, hvor de er blevet endog temmelig gamle, inden man har været parat til at moderen har villet give afkald.

Vi er fra det radikale venstre parat til at gå helt ned til 1 år. Hvis moderen ikke har vist nogen interesse inden for 1 år, så må man til at begynde at undersøge, hvad der ligger til grund for det, og er der ikke nogen fornuftig forklaring på, at der ingen kontakt har været, så er det tiden, at man begynder at indlede en adoption.

Vi vil altså meget gerne se på lovforslaget i et udvalg og håber på, at vi når frem til, at der kommer en udtalelse fra det sagkyndige udvalg, så vi i fuld enighed kan få dette lavet om. Kommer der ikke noget inden for en overskuelig fremtid, fordi man giver op over for problemerne, så vil jeg meget gerne være med til at lave noget, som i hvert fald er en tydelig forbedring.

Til allersidst har jeg lyst til at komme med et lille hjertesuk til justitsministeren. Det forekommer at være urimelig besværligt og langsomt at få en adoption igennem. Er der dog ikke noget at gøre ved det? Jeg ved, at der arbejdes meget med, at kun offentlige myndigheder skulle have lov til at foretage adoptioner, og det har jeg egentlig en vis sympati for, fordi vi ikke helt kan udelukke muligheden for, når behovet for adoptivbørn er så stort, at der kan komme penge ind i billedet, hvis adoptionen sker uden om offentlig myndighed. Men de er så forfærdelig bureaukratiske. Kunne vi dog ikke få lidt mindre jura og lidt mere menneskelig forståelse ind i de sager?

Det er almindelig kendt, at børn, der er glemt på institutioner, og som ikke kan bortadopteres, prøver man fra børnehjemmenes side på at skabe kontakt for uden for hjemmet, og det er helt i orden, det er glimrende, det er dog altid en erstatning. Men selv om en sådan kontakt har været i 5 år og et barn på et børnehjem har tilbragt al sin fritid, alle sine skolefridage og sine ferier, i et hjem, og moderen så, når drengen er 12 eller 13 eller 14 år, giver afkald på drengen, så ruller hele møllen i gang med undersøgelser. Så skal man undersøge forældrenes alder og sundhedstilstand osv. Hvis man her kommer til det resultat, at forældrene er for gamle, sundhedstilstanden vakler lidt, og

med hensyn til intelligensen er der i grunden ingen uoverensstemmelse mellem barnets og forældrenes, ja, så vil man jo, hvis det er fornuftige mennesker, og det er det som regel, alligevel sige: der er ikke noget at gøre, for her er familiefølelsen skabt, og her skal barnet være, for her føler barnet at det har sit reservehjem, i hvert fald, og sit egentlige hjem. Men hvad skal så hele den musik til? Rationelt er det i hvert fald ikke.

Gunhild Due: Det er jo en ømtålelig problematik, vi her debatterer, og jeg kunne ønske, at vi i stedet for en firkantet lovgivning på området kunne sikre os en individuel, hurtig og salomonisk behandling af hver enkelt sag, hvor man kunne tage de menneskelige hensyn, som så let vanskeliggøres af en lovgivning, selv om der ligger aldrig så megen god vilje bag den. Man har ved de ulykkelige sager, der er kommet frem i offentligheden, ofte indtryk af, at barnets interesser bliver skudt til side på grund af nogle ejendomsretsregler, som ikke burde spille ind, og at alle mulige andre forhold end lige hensynet til barnets tarv spiller en alt for stor rolle i afgørelserne.

Jeg kan gå ind for, at man ændrer 25 års grænsen i ganske særlige tilfælde, men mener i hvert fald, den må opretholdes, når det drejer sig om udenlandske adoptioner. Disse børn skulle nødigt blive ofre for modeluner.

Jeg kan helt støtte forslaget om at give faderen til børn født uden for ægteskab adoptionsret. Med den udvikling, der finder sted inden for samlivsområdet, må det være en rimelig ting, selv om det muligvis er bedre at løse det over forældremyndighedslovgivningen; det skal jeg ikke kunne tage stilling til, det er lidt uden for mine områder, men løsnes skal problemet i hvert fald.

Derimod kniber det lidt, når vi kommer til de virkelig væsentlige ændringer. Ændringerne til § 6 er problematiske. Jeg vil da gerne være med til at se på den første i udvalget. Specielt mener jeg, at spørgsmålet om åbne adoptioner kommer ind i billedet, og vi må kunne stille efter en hurtigere sagsbehandling, i hvert fald når det gælder skandinaviske børn. Men den enlige mors interesser må herunder beskyttes, så hun ikke handler i panik og under pres.

Hvad angår den sidste ændring om de såkaldte glemte børn, ville det for mig være